

JUGUL NEPOTRIVIT

Charles Haddon Mackintosh

Prefață

Articolul care urmează a apărut într-un număr recent al revistei „The Present Testimony”; dar, dat fiind faptul că pentru mulți creștini această revistă nu este accesibilă, foarte mulți, din foarte multe locuri, mi-au cerut să îl trimit sub formă de broșură. În vremea de acum, când se poate spune, pe bună dreptate, „a face multe cărți n-are sfârșit”, unii s-ar da înapoi de la a crește numărul cărților; totuși, dacă dușmanul se folosește atât de mult de tipar pentru a difuza necredincioșie, superstiție, blasfemie și necurăție, cred că slujitorul lui Hristos s-ar putea simți pe deplin liber să folosească același instrument pentru a răspândi adevărul doctrinar și practic. *Fără îndoială că a lăsa ca scrierile omenești să uzurpe în mintea noastră locul care se cuvine numai Sfintei Scripturi este un rău împotriva căruia trebuie să veghem.* Să ne amintim că cele mai sănătoase și cele mai bune dintre aceste scrieri sunt doar minereul, bătut în foițe subțiri, și că toată valoarea lor se datorează doar faptului că se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu sau au legătură cu acesta. Dar de câte ori nu se întâmplă să citim iar și iar Scriptura și să nu reușim să înțelegem adevărurile cuprinse în ea, până când Domnul, prin harul Său, se folosește de buzele sau de scrierile altuia pentru a ni le descoperi? Astfel, de exemplu, câți nu au citit cuvintele „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”, fără a fi conștienți de adevărata lor aplicație? Cunoașterea acestor lucruri ar trebui să fie îndeajuns pentru a ne împiedica să disprețuim scrierile omenești. Adesea vedem cum Dumnezeu folosește cărți și pliante pentru mântuirea păcătoșilor și pentru zidirea poporului Său; și, cu siguranță, nu ar trebui să tratăm cu ușurătate ceea ce El folosește. Este o mare diferență între faptul că Dumnezeu folosește o carte cu scopul de a mă învăța mai multe despre valoarea, frumusețea și autoritatea Cuvântului Său și felul în care eu abuzez de acea carte, lăsând ca ea să ia locul Cuvântului. În aceasta, ca și în orice alt domeniu, trebuie să veghem împotriva extremelor periculoase. Știm căci „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător” și că Duhul Sfânt se folosește de el și numai de el pentru a da înviorare, pentru a lumina și a zidi sufletele; dar știm și că El face din buzele și scrierile oamenilor instrumente care să aducă cuvântul aproape de inimă.

Pe deplin încredințat că El va folosi în harul Său paginile care urmează, le trimit Adunării lui Dumnezeu

C. H. M. Clontarf, martie, 1856.

Cineva care dorește să realizeze, în propria sa viață, sau să promoveze în viața altora o urmare a Domnului mai curată, mai de calitate, nu poate să privească creștinătatea zilelor noastre fără un sentiment de nedescris, de tristețe și apăsare. Tonul este atât de jos, aspectul atât de bolnav, spiritul atât de slăbit, încât unii ar fi uneori tentați să înceteze să mai spere într-o mărturie sinceră și loială pentru Domnul. Toate acestea sunt cu atât mai deplorabile cu cât ne amintim motivațiile puternice de care avem privilegiul să fim călăuziți. Fie că privim la Stăpânul pe care suntem chemați să-L urmăm – la calea pe care suntem chemați să umblăm – la sfârșitul pe care suntem chemați să nu-l pierdem din vedere – la speranțele care trebuie să ne motiveze – nu putem să nu recunoaștem că,

acolo unde toate acestea sunt înțelese și însușite printr-o credință mai simplă, ar trebui, cu siguranță, să practicăm o ucenicie fierbinte față de Domnul. „Dragostea lui Hristos”, spunea apostolul, „ne constrânge”. Aceasta este cea mai puternică motivație dintre toate. Cu cât inima este mai umplută de dragostea lui Hristos, cu cât ochiul este mai umplut cu Persoana Sa binecuvântată, cu atât mai îndeaproape vom încerca să urmăm drumul Său ceresc. Urmele Sale însă pot fi descoperite doar de „un ochi curat”, și atât timp cât voința nu este frântă, carnea nu este ținută în moarte și trupul nu este ținut în stăpânire, vom eșua în a fi ucenici, vom naufragia de la credință și de la o conștiință bună.

Nu aș dori să fiu înțeles greșit de cititor. Aici nu este în nici un caz vorba de problema mântuirii veșnice. Este ceva diferit. După ce ai primit mântuirea ca rod al agoniei și al sudorii ca de sânge a lui Hristos, al crucii și suferințelor Sale, nimic nu poate fi mai josnic, mai egoist decât să te ții la o distanță cât mai mare de Persoana Sa divină, pentru a nu îți pune în pericol siguranța personală. Omenеște vorbind, acesta este un caracter nenorocit, egoist, vrednic doar de dispreț; dar cuvintele nu pot exprima deplin josnicia unui astfel de caracter atunci când este arătat de unul care mărturisește că datorează totul, atât în prezent cât și în viitor, unui Stăpân respins, răstignit, înălțat. Cineva ar putea spune: „Dacă scap de flăcările iadului, nu mai are importanță problema uceniciei”. Cititorule, nu ești dezgustat în adâncul sufletului tău de acest sentiment? Dacă da, caută să fugi de el, către punctul opus al busolei; și fie ca limbajul tău sincer să fie: „Dacă Stăpânul meu binecuvântat este în glorie, siguranța mea personală are puțină valoare!”. Dumnezeu să facă ca aceasta să fie exprimarea mai multor inimi în aceste zile când, vai! s-ar putea spune prea bine că „toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2. 21). Fie ca Duhul Sfânt să ridice, prin puterea Sa de neînfrânt, și să trimită prin energia Sa divină, tot mai mulți ucenici ai Mielului, despărțiți și consacrați, fiecare din ei legat, cu funiile dragostei de coarnele altarului – o armată ca cei 300 ai lui Ghedeon, oameni încercați, în stare să se încreadă în Dumnezeu și nu în carne. Cât de mult așteaptă inima un astfel de moment! Cât de mult dorește duhul, aflat uneori sub influența rece și uscată a unei mărturii înghețate și fără nici un fel de efect, o mărturie mai viguroasă, dintr-o inimă întregă pentru Acela care S-a dezbrăcat pe Sine și a lăsat deoparte gloria Sa pentru ca, prin vărsarea sângelui Său prețios, noi să fim ridicați la a-I fi însoțitori în binecuvântările Sale veșnice.

Printre numeroasele piedici care stau în calea acestei profunde consacării a inimii pentru Hristos, pe care o doresc din toată inima pentru mine și pentru cititor, vom găsi că „**jugul nepotrivit**” ocupă un loc foarte proeminent. „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? Și ce comuniune are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: «Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul; și «nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice» spune Domnul cel Atotputernic” (2 Corinteni 6. 14-18).

În economia mozaică vedem același principiu moral. „Să nu-ți semeni via cu două feluri de sămânță, ca nu cumva să fie profanată toată sămânța pe care ai semănat-o și toată via. Să nu ari cu un bou și cu un măgar împreună. Să nu porți o haină din material amestecat, din lână și în împreună” (Deuteronom 22. 9-11; Levitic 19. 19).

Aceste pasaje din Scriptură vor fi îndeajuns pentru a expune răul moral al unui jug nepotrivit. S-ar putea afirma cu toată încrederea că nimeni nu-L poate urma pe Hristos liber, fără nici o piedică, dacă este în vreun fel „înjugat nepotrivit”. S-ar putea să fie mântuit, să fie un adevărat copil al lui Dumnezeu – un credincios sincer, dar nu poate fi cu adevărat ucenic; și nu numai atât, dar este împiedicată manifestarea deplină a ceea ce el ar putea fi dacă nu ar fi împiedicat de jugul său nepotrivit. „Ieșiți... și Eu vă voi primi... și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul cel Atotputernic”. Cu alte cuvinte, „Scoate-ți gâtul din jugul nepotrivit, și te voi primi, și relația ta cu Domnul cel Atotputernic va fi manifestată deplin, public și practic”. Este evident că ideea de aici

este diferită de cea din Iacov „potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”. Și la fel în Petru, „născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul cel viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu”. Citim în 1 Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl, să fim numiți copii ai lui Dumnezeu”. Tot așa și în Evanghelia după Ioan, „dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia omului, ci din Dumnezeu”. În toate aceste pasaje, relația fiilor este bazată pe sfatul divin și acțiunea divină și nu ne este prezentată ca o consecință a vreunei acțiuni a noastră înșine; în același timp, în 2 Corinteni 6, ea este arătată ca un rezultat al ieșirii noastre din jugul nepotrivit. Cu alte cuvinte, este în întregime vorba de o problemă practică.

Astfel, în Matei 5 citim: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută; ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti”. Aici este baza practică și mărturisirea publică a relației, influența ei morală. Se cuvine ca fiii unui astfel de Tată să acționeze așa. Pe scurt, avem poziția abstractă, sau relația de fii bazată pe voința și acțiunea suverană a lui Dumnezeu; și avem caracterul moral care este o consecință și care decurge din această relație, care face posibil ca Dumnezeu să recunoască public această relație. Dumnezeu nu poate fi, public și pe deplin, Stăpânul celor care sunt înjugați nepotrivit împreună cu necredincioși, pentru că, dacă ar face aceasta, ar însemna că aprobă jugul nepotrivit. El nu poate aproba „întunericul”, „nedreptatea”, „Belial”, „idolii” și „un necredincios”. Cum ar putea face așa ceva? De aceea, dacă eu mă pun la jug cu vreunul dintre aceștia, mă identific moral și public cu el și nu cu Dumnezeu. Mă pun într-o poziție care nu poate fi sub stăpânirea lui Dumnezeu și, în consecință, eu nu pot fi sub stăpânirea Lui; dar dacă mă retrag din acea poziție – dacă „ies și sunt despărțit” – dacă îmi scot gâtul din jugul nepotrivit – atunci, dar numai atunci, pot fi primit și recunoscut public ca „fiu sau fiică a Domnului cel Atotputernic”.

Este un principiu solemn și care ar trebui să-i cerceteze pe toți aceia care simt că, din nefericire, s-au pus într-un astfel de jug. Ei nu umblă ca ucenici, și, din punct de vedere public și moral, nu sunt pe poziția de fii. Dumnezeu nu îi poate stăpâni. Nu este vorba despre relația lor ascunsă; dar s-au pus pe ei înșiși departe de terenul lui Dumnezeu. Și-au băgat nebunește gâtul într-un jug care, nefiind jugul lui Hristos, trebuie să fie jugul lui Belial; și până când nu vor renunța la acel jug, nu pot fi ai lui Dumnezeu, ca fii și fiice ai Lui. Fără îndoială că harul lui Dumnezeu este infinit și poate răspunde nevoilor noastre în toată căderea și slăbiciunea noastră; dar dacă sufletele noastre doresc o ucenicie mai înaltă, trebuie să aruncăm deoparte jugul nepotrivit, oricât ne-ar costa; aceasta dacă poate fi aruncat; iar dacă nu se poate, trebuie doar să ne plecăm capetele sub rușinea și tristețea acestuia, așteptând din partea lui Dumnezeu izbăvirea deplină.

Putem privi „jugul nepotrivit” sub patru aspecte, și anume: cel casnic, cel comercial, cel religios și cel filantropic. Unii sunt înclinați să limiteze 2 Corinteni 6.14 la primul dintre acestea; dar apostolul nu o face. Cuvintele sunt: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”. Nu se specifică obiectul sau caracterul aceluiași jug, și de aceea putem să privim pasajul în sensul cel mai larg, incluzând în limitele sale fiecare din aspectul jugului nepotrivit; și, dacă Domnul va îngădui, vom vedea cât este de important să facem aceasta înainte de a termina aceste cuvinte.

1. Căsătorie

Să privim deci în primul rând la jugul în căsătorie. Oare cine ar putea descrie durerea mentală, mizeria morală și consecințele devastatoare, atât pentru viață cât și pentru mărturie, care decurg din căsătoria unui credincios cu un necredincios? Cred că nimic nu este mai de plâns decât starea unuia care descoperă, atunci când este prea târziu, că s-a legat pe viață cu cineva cu care nu poate avea în comun nici un gând, nici un sentiment. Unul dorește să îi slujească lui Hristos, celălalt nu poate sluji decât diavolului: unul trăiește pentru lucrurile lui Dumnezeu, celălalt suspină după lucrurile acestei lumi; unul caută să țină în moarte carnea, cu toate dorințele și afecțiunile ei, celălalt caută doar să slujească și să satisfacă aceste lucruri. Ca o oaie și o capră legate împreună, oaia dorind să se hrănească din iarba verde de pe pășune, în timp ce, de cealaltă parte, capra tânjește după mărăcinii care cresc în șanțuri. Consecința tristă este că amândouă flămânzesc. Una nu se va hrăni pe pășune, cealaltă nu se poate hrăni cu mărăcini, și așa nici una nu primește ceea ce dorește firea ei, până când capra, fiind mai puternică, reușește să o forțeze pe partenera ei, înjugată nepotrivit, să rămână între mărăcini, să lânzească și să moară acolo.

Cred că morala acestei imagini ne este destul de clară; și, mai mult, vai!, este prea des întâlnită. În general capra reușește să își atingă scopul. În aproape fiecare situație partenerul lumesc reușește să impună punctul lui (al ei) de vedere. Veți găsi că, aproape fără excepție, în cazul jugului nepotrivit în căsnicie, sărmanul creștin este cel care suferă, așa cum o dovedesc roadele amare ale unei conștiințe rele, o inimă deprimată, un duh mâhnit, o minte descurajată. Este cu siguranță un preț uriaș plătit pentru satisfacerea unei afecțiuni naturale, sau pentru vreun avantaj nesemnificativ, lumesc. De fapt, o căsătorie de felul acesta este sentința de moarte pentru creștinismul practic, pentru creșterea în viața spirituală. Din punct de vedere moral este imposibil ca cineva să fie un ucenic al lui Hristos, care să nu aibă piedici datorită gâtului prins în jugul căsniciei cu un necredincios.

Tot astfel, un atlet nu se poate aștepta să câștige cununa la jocurile olimpice având atașată de el o greutate, sau un trup mort. Cu siguranță este destul să ai de susținut un trup mort, nu mai este nevoie să ataezi încă unul. Nici când nu a existat un creștin adevărat care să nu fi descoperit că are foarte mult de furcă în a se lupta cu răul dintr-o *singură* inimă, fără a avea de gând să se împovăreze cu relele din două inimi; și, fără îndoială că bărbatul care, din nebunie și neascultare, se căsătorește cu o femeie necredincioasă, sau femeia care se căsătorește cu un bărbat necredincios, este împovărat(ă) cu relele combinate din două inimi; *și cine poate face față acestor lucruri?* Trebuie să ne bazăm doar pe harul lui Hristos pentru supunerea propriei noastre naturi rele; dar cu siguranță că nu ne putem baza în același mod pe acel har cu privire la firea rea a partenerului la un jug nepotrivit. Dacă s-a înjugat din neștiință, Domnul se va ocupa de el personal, pe baza unei mărturisiri sincere, restaurându-i pe deplin sufletul, dar în ceea ce privește ucenicia, nu va putea să recupereze niciodată.

Pavel putea spune, „Îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat”. Și tot el mai spune, în strânsă legătură cu „a lupta pentru premiu”: „Nu știți că cei care aleargă pe stadion, toți aleargă, dar unul singur primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se veștejește, iar noi, una care nu se veștejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer” (1 Corinteni 9. 24-27).

Aici nu se pune problema de viață sau de mântuire, ci doar de unul „care aleargă pe stadion”, și „aleargă ca să câștige”, nu viața, ci „o cunună”. Simplul fapt de a fi chemat să alergi presupune a avea viața, pentru că nimeni nu ar chema un om mort să alerge într-o cursă. Este evident că înainte de a începe să alerg am viața, și, de aceea, chiar dacă aş putea eșua în cursă, nu îmi pierd viața, ci doar cununa, pentru că aceasta și nu cealaltă a fost scopul pentru care alerg. Nu suntem chemați să alergăm pentru viață, dat fiind faptul că pe aceasta o primim nu alergând, ci „prin credința în Isus Hristos”, care prin moartea Sa a câștigat viața pentru noi și care ne-o dă prin puterea măreață a

Duhului Sfânt. Aceasta viață, fiind viața unui Hristos înălțat, este veșnică pentru că El este Fiul veșnic; după cum spune chiar El în rugăciunea către Tatăl Său din Ioan 17: „I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea *viață eternă* tuturor acelor pe care Tu I-ai dat Lui”. Această viață nu este condiționată. El *nu ne dă* viață, ca păcătoși, și apoi ne cere să alergăm pentru ea ca sfinți, cu teama că am putea pierde această comoară prețioasă dacă eșuăm în cursă. Aceasta ar însemna să „alerg în *nesiguranță*”, așa cum, din nefericire, atât de mulți încearcă să facă, mărturisind că au intrat în cursă, și neștiind sigur dacă au sau nu viața. Astfel de oameni alergă pentru viață, nu pentru o cunună; dar Dumnezeu nu ne fixează viața ca țintă, ca răsplată pentru victorie, ci ne-o *dă* de la început, ca puterea prin care putem alerga. Puterea de a alerga și scopul alergării sunt două lucruri foarte diferite; și totuși sunt confundate adesea de persoane care nu cunosc Evanghelia glorioasă a harului lui Dumnezeu, în care Hristos este prezentat ca viața și dreptatea tuturor celor care cred în Numele Său; și, mai mult, toate acestea sunt darul lui Dumnezeu și nu răsplata alergării noastre.

Să încercăm acum să privim influențele teribil de rele ale unui jug nepotrivit în căsătorie mai ales asupra problemei uceniciei. Spun „mai ales” deoarece în fapt întreaga noastră experiență și întregul caracter sunt profund afectate. Mă întreb dacă cineva ar putea să dea o lovitură mai eficientă creșterii vieții sale divine într-un alt fel decât asumându-și un jug nepotrivit. Într-adevăr, simplul fapt de a face aceasta dovedește că declinul spiritual a început, și încă cu simptome alarmante; dar în ceea ce privește ucenicia și mărturia, lumina acestora poate fi privită ca stinsă de tot; sau, dacă mai dă uneori o sclipire slabă, aceasta nu face altceva decât să arate întunecimea teribilă a poziției triste a unei astfel de persoane și consecințele devastatoare care decurg din a fi „înjugat nepotrivit cu un necredincios”.

Atât despre influența jugului nepotrivit asupra vieții, caracterului, mărturiei și uceniciei unui copil al lui Dumnezeu. Aș dori acum să spun un cuvânt despre efectul său moral, așa cum se vede în cercul familiei. Și aici consecințele sunt cu adevărat triste. Nu au cum să fie altfel. Două persoane ale căror gusturi, obiceiuri, sentimente, dorințe, tendințe și scopuri sunt diametral opuse, au fost legate în cea mai apropiată și mai intimă relație. Nu au nimic în comun; așa că, în orice moment, nu pot face altceva decât să se irite unul pe celălalt. Necredinciosul nu poate, *în realitate*, să meargă cu credinciosul; și dacă, printr-o amabilitate excesivă sau printr-o ipocrizie absolută ar putea să fie o aparență de înțelegere, ce valoare are aceasta în ochii Domnului, cel care judecă starea adevărată a inimii față de El? Nici una; într-adevăr, este mai mult decât inutil. Apoi, dacă credinciosul nefericit, ar merge într-o măsură oarecare cu partenerul său nepotrivit de jug, aceasta ar avea ca urmare doar slăbirea urmării Domnului. Și prin urmare, ar duce la o conștiință acuzatoare înaintea Domnului. Aceasta va conduce la o inimă grea și s-ar putea la un caracter amărât, astfel că harul Evangheliei nu ar fi în nici un caz arătat, iar necredinciosul nu ar fi atras sau câștigat. Este deci, din orice punct de vedere, o situație extrem de tristă. Îl dezonoarează pe Dumnezeu, distruge bunăstarea spirituală, împiedică mărturia și ucenicia, și este cu totul ostilă păcii și binecuvântării în căsnicie. Produce înstrăinare, răceală, distanță și neînțelegere; sau dacă nu le produce pe acestea, va duce fără îndoială, în ce îl privește pe creștin, la încetarea urmării Domnului și la distrugerea unei conștiințe bune, el fiind tentat să le sacrifice pe amândouă pe altarul armoniei în familie. Așadar, din orice parte am privi, jugul nepotrivit duce la consecințe deplorabile.

Apoi, dacă privim efectele asupra copiilor, acestea sunt la fel de triste. Este aproape sigur că ei vor fi duși de curent în aceeași direcție cu părintele necredincios. „Și jumătate din fii lor vorbeau limba celor din Asdod, și nu puteau vorbi limba iudeilor, ci după limba cutărui sau cutărui popor”. Nu poate fi unitate de inimă în educarea copiilor sau vreun fel de sprijin și încredere reciprocă cu privire la ei. Unul dorește să îi crească sub protecția și sub călăuzirea Domnului; celălalt dorește să îi educe după principiile acestei lumi, ale cărnii și ale diavolului. Pe măsură ce copiii cresc, toate afecțiunile lor vor fi cel mai probabil îndreptate spre cele din urmă, așa încât este ușor să ne închipuim cum se va termina totul. Pe scurt, a ara cu un „jug nepotrivit” sau „a semăna via cu două

feluri de sămânță” este un efort nepotrivit, nescripturistic și inutil; totul se va încheia cu durere și confuzie.¹

Înainte de a părăsi această ramură a subiectului nostru, voi face câteva remarci asupra motivelor care îi determină pe creștini să intre într-un jug nepotrivit în căsătorie. Cu toții știm, vai!, cât de ușor este ca sărmana noastră inimă să se convingă pe sine despre legitimitatea oricărui pas pe care dorește să îl facă, și cum diavolul ne aduce argumente plauzibile pentru a ne convinge că un astfel de pas este drept – argumente pe care starea morală a sufletului ne face să le acceptăm ca fiind clare, logice și satisfăcătoare. Dar simplul fapt că ne gândim la un astfel de lucru dovedește incapacitatea noastră de a cântări, cu o minte echilibrată și o conștiință condusă de Duhul, consecințele solemne ale unui asemenea pas. Dacă ochiul ar fi curat (adică dacă am fi conduși de un singur scop, și anume de gloria și onoarea Domnului nostru Isus Hristos) nu am întreține nici un moment ideea de a ne pune gâtul într-un jug nepotrivit; și, prin urmare, nu am avea nici o problemă sau nedumerire asupra acestui subiect. Un alergător, al cărui ochi era ațintit la cunună, nu ar fi avut nici o neclaritate în a hotărî dacă să se oprească și să își lege de gât o sută de kilograme. Un asemenea gând nici nu i-ar fi trecut prin cap. Și nu doar atât, dar un adevărat alergător ar fi avut o percepție deosebită, aproape intuitivă despre ceea ce ar fi putut constitui o piedică pentru el în cursă; și, bineînțeles, a lua cunoștință de un astfel de lucru ar fi echivalat cu a îl respinge cu hotărâre.²

Dacă așa s-ar petrece lucrurile cu creștinii în ceea ce privește căsătoriile nescripturistice, atunci ar fi scutiți de multă durere și confuzie; dar nu așa se întâmplă. Inima părăsește părtășia și din punct de vedere moral, devine incapabilă să „deosebească lucrurile diferite”. Odată ajunsă în această stare, diavolul câștigă o victorie ușoară și rapidă în efortul său blestemat de a îl determina pe cel credincios să se înjuge cu „Belial” – cu „nedreptatea” – cu „întunericul” – cu „un necredincios”. Atunci când sufletul este în părtășie deplină cu Dumnezeu, este pe deplin supus cuvântului Său, atunci vede lucrurile așa cum le vede El, le numește așa cum le numește El, și nu așa cum diavolul sau propria sa inimă firească le-ar numi. În felul acesta, credinciosul scapă de influența ademenitoare a unei decepții pe care o suferă frecvent cei ajunși în această situație, și anume mărturisirea falsă a unei religii de către persoana cu care dorește să se căsătorească. Este o situație foarte întâlnită. Este ușor să arăți semnele unei oarecare aplecări spre lucrurile lui Dumnezeu; iar inima este îndeajuns de josnică și de înșelătoare ca să facă o mărturisire de credință pentru a-și atinge scopul. Și nu doar atât, dar diavolul, care „se transformă într-un înger de lumină”, va conduce către această mărturisire falsă, pentru a prinde în capcană cât mai strâns piciorul copilului lui Dumnezeu. Și așa se face că, în această situație, creștinii acceptă să se

---

¹ Sunt și multe cazuri în care poți găsi persoane unite despre care, deși nu se poate spune clar că sunt „înjugate nepotrivit”, se poate cel puțin spune că sunt foarte prost potrivite. Caracterele, gusturile, obiceiurile și felurile lor de a vedea lucrurile sunt complet diferite; și atât de diferite încât, în loc să se păstreze un echilibru (la care două temperamente diferite, dacă se poartă cu grijă pot ajunge), se păstrează o stare de tensiune continuă, care duce la perturbarea tristă a armoniei în familie, și la dezonoare pentru Numele Domnului. Toate acestea ar putea fi foarte ușor prevenite dacă creștinii ar aștepta totul de la Dumnezeu și ar pune gloria Lui înaintea intereselor sau a afecțiunilor personale.

² Este important pentru creștin să aibă întotdeauna în vedere cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, „Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină”. Oricând am vrea nedumerire cu privire la calea mea, am un motiv să presupun că ochiul meu nu este curat; pentru că, în mod sigur, nedumerirea nu este compatibilă cu „trupul plin de lumină”. Adesea ne rugăm pentru călăuzire în probleme cu care, dacă ochiul ar fi curat și voința supusă, nu am avea absolut nimic de a face, și de aceea n-am avea nici un motiv să ne rugăm pentru ele. A te ruga pentru un lucru asupra căruia Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar desemnează o voință proprie rebelă. După cum bine a remarcat un autor „uneori căutăm voia lui Dumnezeu, dorind să știm cum să acționăm în împrejurări în care nu este voia Lui să ne găsim; dacă conștiința ar fi sănătoasă și activă, primul efect al acestei activități ar fi să ne determine să părăsim acele împrejurări. Voința noastră proprie este cea care ne-a așezat acolo, și totuși noi am vrea să ne bucurăm de consolarea călăuzirii lui Dumnezeu pe o cale pe care ne-am ales-o noi înșine. Acesta este un caz foarte des întâlnit. Fiți siguri că, dacă suntem destul de aproape de Dumnezeu, nu vom avea nici o problemă în a cunoaște voia Lui. Totuși, „dacă ochiul tău este curat, tot trupul va fi plin de lumină” – când este sigur că dacă tot trupul nu este plin de lumină, nici ochiul nu este curat. Vei spune: „Este o mângâiere săracă”. Îți răspund: „Este o mângâiere bogată pentru cei a căror singură dorință este să aibă ochiul curat și să *umblă cu Dumnezeu*.”

mulțumească, sau cel puțin se declară mulțumiți, cu o dovadă a convertirii pe care, în orice alte împrejurări, ar privi-o ca fiind slabă și superficială.

Dar vai! experiența deschide în curând ochii asupra *realității*. Foarte repede se dovedește că mărturisirea a fost doar prefăcătorie deșartă, că *inima* este în întregime **în** și **din** lume. Teribilă descoperire! Cine poate pătrunde consecințele amare ale unei astfel de descoperiri – suferința inimii – reproșurile amare și muștrările conștiinței – rușinea și nedumerirea – pierderea puterii și a binecuvântării – perturbarea păcii spirituale și a bucuriei – sacrificarea unei vieți folositoare? Cine poate descrie toate acestea? Omul se trezește din visul său amăgitor și își deschide ochii asupra realității teribile, aceea că este legat pe viață cu „Belial”! Da, așa o numește Duhul Sfânt. Nu este o concluzie sau o deducție la care am ajuns prin raționament; este o afirmație clară a Sfintei Scripturi, și de aceea ea privește pe oricine care, din orice fel de motiv, sau influențat de orice fel de rațiuni, sau înșelat de orice fel de false pretenții, a intrat într-un jug nepotrivit în căsătorie.

O, preaiubitul meu cititor creștin, dacă ești în pericolul de a intra într-un astfel de jug, dă-mi voie să te rog din toată inima, în mod solemn și cu toată dragostea, să te oprești un moment și să cântărești problema cu balanța sfântului locaș, înainte de a înainta fie și cât grosimea unui fir de păr pe această cale fatală. Poți fi sigur că imediat ce vei face pasul, vei fi asaltat de regrete disperate, și că viața ta va fi amărâtă de nenumărate dureri. NIMIC SĂ NU TE DETERMINE SĂ TE ÎNJUGI ÎMPREUNĂ CU UN NECREDINCIOS. Sunt implicate afecțiunile tale? Adu-ți aminte că nu pot fi afecțiunile omului celui nou; fii sigur că sunt cele ale firii vechi, ale cărnii, pe care ești chemat să le dai deoparte, să le dai morții. De aceea ar trebui să strigi la Dumnezeu după putere spirituală pentru a te ridica deasupra influenței acestor afecțiuni; da, să le sacrifici pentru El. Încă o dată, este vorba despre interesele tale? Atunci amintește-ți că sunt doar interesele *tale*; și dacă ele sunt promovate, interesele lui Hristos sunt sacrificate prin faptul că tu te pui la jug cu „Belial”. Mai mult, sunt doar interesele tale temporare, nu cele veșnice. Totodată, interesele credinciosului și cele ale lui Hristos ar trebui să fie identice; și este clar că interesele Sale, onoarea Sa, adevărul Său, gloria Sa trebuie inevitabil să fie sacrificate, dacă un mădular al Trupului Său este legat cu „Belial”. Acesta este adevăratul mod de a privi această întrebare. Ce sunt bunurile trecătoare pentru un moștenitor al cerului? „Dumnezeu dă cu mult mai mult”. Ai de gând să sacrifici adevărul lui Dumnezeu, ca și propria ta pace spirituală, bunăstarea, fericirea pentru o grămăjoară nesemnificativă de aur, care va pieri prin chiar întrebuintarea ei? Ah! Nu. Dumnezeu să te ferească! Fugi de aceasta ca o pasăre de lațul pe care îl vede și îl știe. Întinde mâna uceniciei reale, hotărâte, din toată inima și înjunghie afecțiunile și interesele tale pe altarul lui Dumnezeu și apoi, deși nu va fi o voce din cer care să poată fi auzită și care să te aprobe, vei avea mărturia de neprețuit a unei conștiințe bune și un duh netulburat – o răsplată foarte mare, într-adevăr, pentru cel mai scump sacrificiu pe care îl poți face. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să îți dea putere să rezisti tentațiilor lui satan!

Nu mai este nevoie să remarcăm aici că, în cazurile în care convertirea are loc după căsătorie, complexitatea situației este considerabil schimbată. Atunci nu vor mai fi muștrări ale conștiinței, de exemplu; și toată problema este modificată într-o multitudine de aspecte particulare. Fără îndoială că vor fi greutăți, încercări și tristețe. Este o mare diferență, și poți cu mult mai ușor aduce înaintea Domnului încercările și durerea, atunci când nu de bunăvoie ci, din propria voință te-ai pus în jug. Binecuvântat fie Dumnezeu, știm că El este gata să ierte, să restabilească și să curețe de orice nedreptate sufletul care își mărturisește pe deplin greșeala și căderea. Aceasta ar putea să mângâie inima unuia care a fost adus la Domnul după căsătorie. Mai mult, pentru o astfel de persoană, Duhul Sfânt a dat instrucțiuni speciale și încurajări binecuvântate în pasajul următor: „dacă vreun frate are o soție necredincioasă și ea vrea să locuiască mai departe cu el, să n-o părăsească. Și o femeie care are un soț necredincios și el vrea să locuiască mai departe cu ea, să nu-și părăsească soțul. Pentru că soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; pentru că, altfel, în adevăr, copiii ar fi necurați, dar acum sunt sfinți... Pentru că ce știi tu soție dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce știi tu soțule dacă vei mântui pe soția ta?” (1 Corinteni 7. 12-16).

2. Comercial

Ne vom ocupa acum de problema „jugului nepotrivit” în aspectul său comercial, așa cum se vede în cazurile de parteneriat în afaceri. Atunci când un creștin se înjugă cu un necredincios, într-o afacere – fie că acel necredincios este o rudă, fie că nu – sau atunci când devine membru al unei firme lumești, el își predă virtual responsabilitatea individuală. De aceea acțiunile firmei devin acțiunile sale și este cu total absurd să ne gândim că o firmă din lume ar acționa după principii divine. Toți ar râde de o asemenea noțiune, mai ales că ea ar fi o piedică în calea succesului comercial. Probabil că se vor simți liberi să adopte un număr de hotărâri în ce privește administrarea afacerilor, hotărâri care vor fi destul de mult în contradicție cu spiritul și principiile Împărăției din care credinciosul face parte și Bisericii, căreia îi aparține. Astfel el se va găsi în mod constant într-o poziție dificilă. Ar putea să își folosească influența pentru a „creștina” modul de administrare a afacerilor; dar ei îl vor obliga să facă afaceri așa cum fac toți ceilalți, și nu are altă soluție decât să plângă în tăcere pentru poziția dificilă, anormală, în care se găsește sau să se retragă cu mari pierderi financiare pentru el și pentru familia sa. Atunci când ochiul este curat, nu va fi nici o ezitare în a alege între aceste două alternative, dar vai! simplul fapt de a ajunge într-o asemenea poziție demonstrează lipsa ochiului curat. Și faptul de a fi în ea arată lipsa capacității spirituale de a aprecia valoarea și puterea principiilor divine care negreșit l-ar conduce afară din ea. Un om al cărui ochi era curat, nu s-ar fi putut înjuga cu un necredincios cu scopul de a câștiga bani. Un asemenea om ar fi avut înaintea sa, ca scop al minții sale, doar gloria lui Hristos și acest scop nu ar putea fi niciodată atins încălcând principiile divine.

Aceasta simplifică foarte mult lucrurile. Dacă Hristos nu este glorificat atunci când un creștin devine partener într-o firmă lumească, atunci, fără îndoială, că acest lucru servește scopurilor diavolului. Nu există o zonă de mijloc; și că acest lucru nu este spre gloria Lui, este foarte clar, pentru că El spune „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”. Acesta este principiul care nu poate fi încălcat fără a afecta mărturia și fără a îndepărta binecuvântarea spirituală. Într-adevăr, conștiința creștinului care calcă acest principiu va căuta alinare în diverse moduri – va recurge la diverse subterfugii – va aduce diverse argumente pentru a se convinge pe sine că ceea ce face este corect. Se va spune că „poți fii foarte devotat și foarte spiritual, în ceea ce privește viața personală, deși poate în ce privește afacerile ești înjugat cu un necredincios”. Dar acest argument se va dovedi greșit atunci când îl vom confrunța cu roadele experienței practice. Un slujitor al lui Hristos va fi împiedicat într-o mulțime de moduri de partenerii săi lumești. Dacă în ce privește slujirea lui Hristos nu va întâmpina ostilitate deschisă, va trebui în schimb să înfrunte eforturile secrete și constante ale dușmanului de a-i înnăbuși ardoarea, de a arunca apă rece peste toate planurile sale. Se va râde de el, va fi disprețuit – i se va aduce neîncetat aminte de efectele pe care fanatismul și entuziasmul său le vor avea asupra perspectivelor comerciale ale firmei. Dacă își investește timpul, talentele, resursele financiare în ceea ce el consideră că este lucrarea Domnului, va fi numit prost sau nebun, și i se va aminti că, pentru un om de afaceri, singurul mod potrivit, adevărat de a-L sluji pe Domnul este să „se ocupe de afaceri și doar de afaceri”, și că preocuparea cu chestiunile religioase este exclusiv pentru cler, dat fiind faptul că ei sunt plătiți și puși deoparte pentru aceasta.

Deși s-ar putea ca mintea înnoită a creștinului să fie convinsă de absurditatea unor astfel de argumente – deși s-ar putea ca el să vadă că toată această înțelepciune lumească nu este decât o haină subțire, zdrențuită aruncată peste lăcomia inimii – totuși cine poate spune cât de mult va fi inima lui influențată de astfel de lucruri? Opoziția constantă ne obosește. Curentul devine prea puternic pentru noi și treptat ne supunem acțiunii lui fiind purtați la suprafața lui. Conștiința s-ar putea să aibă câteva convulsii, dar energiile spirituale sunt paralizate și sensibilitățile naturii celei noi tocite, așa încât nu mai există nici un răspuns la strigătele conștiinței și nici un efort eficient de a sta împotriva dușmanului; înclinarea către lume a inimii creștinului se aliază cu opoziția din afară – fortificațiile sunt devastate, cetatea afecțiunilor sufletului este puternic asaltată. În final, omul se dă bătut, trece cu totul de partea lumii, exemplificând în persoana sa plângerea mișcătoare a profetului: „Nazireii ei erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele, mai rumeni la trup

decât rubinele, înfățișarea lor era ca safirul. Fața lor este mai neagră decât funinginea, nu mai sunt recunoscuți pe străzi. Pielea li s-a lipit de oase; s-a uscat, a ajuns ca lemnul” (Plângerile lui Ieremia 4.7-8). Omul care odinioară era recunoscut ca slujitor al lui Hristos – împreună-lucrător pentru împărăția lui Dumnezeu – folosindu-și resursele doar pentru înaintarea Evangheliei lui Hristos este acum, vai!, adormit, cunoscut doar ca un om de afaceri tenace, hotărât, priceput, despre care apostolul ar fi putut foarte bine să spună „Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum”.

Dar poate că nimic nu acționează asupra inimii creștinilor, determinându-i să se înjuge nepotrivit cu necredincioșii în afaceri, la fel de puternic ca obiceiul de a căuta să păstrezi împreună cele două caractere: de creștin și de om de afaceri. Este o capcană teribilă. De fapt, nu se poate așa ceva. Un om poate fi sau una sau cealaltă. Dacă sunt creștin, creștinismul meu trebuie să se arate, ca o realitate vie, în ceea ce sunt; și, dacă nu îl pot arăta acolo, înseamnă că nu trebuie să mai fiu acolo; pentru că, dacă merg înainte într-o sferă sau poziție în care viața lui Hristos nu se poate arăta, foarte curând nu voi mai avea din creștinism decât numele, fără realitate – forma exterioară, fără putere interioară – cochilia fără melc. Trebuie să fiu slujitorul lui Hristos, nu doar duminica, ci și de luni dimineața până sâmbătă seara. Nu ar trebui să fiu slujitor al lui Hristos doar în adunare, ci și la locul meu de muncă, oricare ar fi acesta. Dar nu pot să Îl slujesc cum trebuie pe Hristos dacă am gâtul în jug cu un necredincios, deoarece, cum ar putea lucra împreună, în același jug, slujitorii a doi stăpâni diferiți? Este imposibil; la fel de bine ai putea încerca să legi razele Soarelui din miezul zilei cu întunericul profund din miezul nopții. Nu se poate; și de aceea apelez în modul cel mai solemn la conștiința cititorului, în prezența Dumnezeului cel Atotputernic, care va judeca tainele inimilor oamenilor prin Isus Hristos în ce privește această problemă. Aș vrea să îi spun, dacă este pe cale să devină partener cu un necredincios, FUGI DE ACEASTA! Da, fugi, deși îți promite mari câștiguri. Te vei duce pe tine însuși în mijlocul unei grămezi de necazuri și dureri. Ești pe cale să „ari” împreună cu unul ale cărui sentimente, instincte și tendințe sunt diametral opuse față de ale tale. „Un bou și un măgar” nu sunt atât de diferiți, în orice privință, ca un credincios și un necredincios. Cum te vei descurca? El vrea să facă bani – să obțină profit – să se descurce în lume; tu dorești (sau cel puțin ar trebui să dorești) să crești în har și sfințenie – să promovezi interesele lui Hristos și Evanghelia Sa pe pământ, să ajuți la înaintarea Împărăției veșnice a lui Isus Hristos. Scopul său sunt banii; al tău, cred, este Hristos; el trăiește pentru această lume, tu pentru lumea care va veni, el este angrenat de lucruri trecătoare, tu de cele veșnice. Atunci, cum ai putea vreodată să te așezi pe același teren cu el? Principiile, motivațiile, scopurile, speranțele voastre sunt toate diametral opuse. Cum puteți să aveți ceva în comun? Sigur, toate acestea trebuie privite cu un ochi curat pentru a putea fi văzute în adevărata lor lumină. Este imposibil pentru unul al cărui ochi este umplut și a cărui inimă este preocupată cu Hristos să se înjuge cu un tovarăș lumesc, pentru orice fel de scop. De aceea, preaiubit cititor, dă-mi voie să te rog încă o dată, înainte de a face acest pas teribil – un pas însoțit de consecințe atât de îngrozitoare – atât de plin de pericole pentru cel mai important interes al tău – să aduci întreaga problemă în prezența sfântă a lui Dumnezeu, cu o inimă sinceră și să o cântărești în balanța lui sfântă. Întreabă-L ce crede despre ea și rămâi ferm, cu voința supusă și cu o conștiință curată la răspunsul Său. Este clar și puternic – da, atât de clar și atât de puternic de parcă ar fi căzut din cer – *Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși.*

Dar dacă din nefericire, cititorul este deja în jug, l-aș îndemna să se elibereze cât poate de repede. Nu greșesc dacă spun că deja ai găsit acest jug ca fiind unul foarte împovărat. Pentru tine, ar fi inutil să detaliez consecințele triste ale unei asemenea poziții; fără îndoială tu le cunoști pe toate. Nu este nevoie să le tipăresc pe hârtie, să le pictez pe pânză pentru unul care trăiește realitatea lor. Preaiubitul meu frate în Hristos, nu pierde nici un moment și caută să arunci jugul. Aceasta trebuie să se facă înaintea Domnului după principiile Sale și prin harul Său. Este mai ușor să ajungi într-o poziție greșită decât să ieși de acolo. Un parteneriat vechi de zece, douăzeci de ani, nu poate fi rupt dintr-o dată. Aceasta trebuie făcută cu calm, cu umilință și cu rugăciune, ca înaintea Domnului și privind doar la gloria Lui. S-ar putea să Îl dezonzor pe Domnul tot atât de mult prin felul meu de a ieși dintr-o situație greșită, ca și prin a intra în ea. De aceea, dacă sunt în

parteneriat cu un necredincios și conștiința îmi spune că greșesc, să-i spun cinstit și deschis partenerului meu că nu mai putem merge împreună; și după ce am făcut aceasta, locul meu este să folosesc orice efort pentru a conduce afacerile firmei înainte, cu corectitudine și pricepere pentru a nu da nici o ocazie adversarului să vorbească acuzator și ca să nu fie vorbit de rău binele meu. Trebuie să evităm graba, încăpățânarea și mândria atunci când declarăm că lucrăm pentru Domnul și în apărarea principiilor Sale sfinte. Dacă un om este prins într-o plasă sau închis într-un labirint, nu prin zbatere violentă și curajoasă se va elibera. Nu; trebuie să se umilească, să își mărturisească păcatele înaintea Domnului și să se retragă depinzând cu răbdare de acel har care nu numai că îl poate ierta pentru că este într-o poziție greșită, ci îl și poate conduce într-una corectă.

Mai mult, ca și în cazul jugului în căsătorie, problema este mult modificată de cazul când parteneriatul există dinaintea convertirii. Nu că aceasta ar justifica, în cea mai mică măsură, continuarea lui. În nici un caz; dar aceasta îndepărtează cu mult durerea inimii și întinarea conștiinței legată de o asemenea poziție și de asemenea, va afecta foarte mult și modul de scăpare din ea. Pe lângă aceasta, Domnul acceptă cu siguranță aplecarea inimii și conștiinței în direcția potrivită și este glorificat de aceasta. Dacă mă judec pe mine însumi pentru poziția greșită și înclinația morală a inimii și conștiinței mele este să mă îndrept, Dumnezeu va primi aceasta și cu siguranță mă va pune pe poziția corectă. Dar dacă mă îndrept, El nu va accepta ca eu să încalc un adevăr ascultând de altul. Același cuvânt care spune „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși” spune și „dați tuturor ce le datorați” – „să nu datorați nimănui nimic” – „îngrijind de ceea ce este bine înaintea tuturor oamenilor” – „umblați cuviincios față de cei de afară”. Dacă ai greșit față de Dumnezeu intrând în parteneriat cu un necredincios, nu trebuie să greșești și față de om prin felul tău de a te retrage din acel parteneriat. Supunerea profundă față de Cuvântul lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, va îndrepta toate lucrurile, ne va conduce pe căi drepte și ne va permite să evităm extreme periculoase.

3. Religios

Privind un moment la aspectul religios al jugului nepotrivit, vreau să îl asigur pe cititor că nu doresc în nici un caz să rănesc sentimentele cuiva *prezentând* pretențiile vreunei denominații dintre cele care ne înconjoară. Nu acesta este scopul meu. Subiectul acestui articol este unul destul de important ca să fie îngreunat și cu alte probleme. Mai mult, este prea bine definit ca să ne permită o astfel de abatere. „Jugul nepotrivit” este tema noastră și la aceasta trebuie să ne limităm atenția.

Privind în Scriptură găsim nenumărate pasaje care ne prezintă spiritul puternic de separare care trebuia să caracterizeze întotdeauna poporul lui Dumnezeu. Fie că ne îndreptăm către Vechiul Testament, în care avem relația și căile lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc, Israel; sau spre Noul Testament, în care avem relația și căile Sale cu poporul Său ceresc, Biserica, găsim același adevăr important pus mereu înainte, și anume, separarea totală a celor care Îi aparțin lui Dumnezeu. Poziția lui Israel este prezentată astfel în parabola lui Balaam: „Iată, este un popor care *va locui deoparte* și nu va fi numărat printre națiuni”. Locul lor era afară dintre națiunile pământului; și erau responsabili să păstreze această despărțire. De-a lungul celor cinci cărți ale lui Moise ei sunt mereu îndemnați, avertizați și învățați despre aceasta. În Psalmi și în cărțile profetilor vedem istoria eșecului lor în a păstra această despărțire, eșec care, după cum știm, a adus asupra lor judecata grea a mâinii lui Dumnezeu. Dacă aș încerca să citez toate locurile în care sunt prezentate aceste lucruri, acest articol s-ar transforma într-o carte. Cred că cititorul cunoaște destul de bine Biblia ca să nu fie nevoie de aceasta. Dacă așa stau lucrurile, doar privind în concordanță la cuvintele „a despărți”, „despărțit”, „despărțire” va fi destul ca să îi ofere o privire rapidă asupra felului în care tratează Scriptura subiectul. Pasajul pe care tocmai l-am citat, din cartea Numeri, este expresia gândului lui Dumnezeu despre poporul Său Israel: „un popor care va locui DEOPARTE”.

Același lucru este adevărat, doar că pe o temelie mult mai înaltă și privitor la poporul ceresc al lui Dumnezeu – Trupul lui Hristos – alcătuit din toți credincioșii adevărați. Și ei sunt un popor despărțit.

Vom trece acum la a examina temelia acestei separări. Este o mare diferență între a fi despărțit pe baza a ceea ce *noi* suntem și ceea ce *Dumnezeu* este. Prima îl face pe om *fariseu*; cea de a doua îl face *sfânt*. Dacă îi spun unui sărman păcătos „Stai deoparte, sunt mai sfânt decât tine”, sunt un fariseu detestabil și un ipocrit; dar dacă Dumnezeu, în îndurarea și harul Său desăvârșit îmi spune: „Te-am adus într-o relație cu Mine în persoana Fiului Meu Isus Hristos, de aceea fi sfânt și despărțit de orice fel de rău; ieși din mijlocul lor și stai deoparte”, lucrurile sunt total diferite. Sunt obligat să ascult și ascultarea mea este manifestarea practică a caracterului meu de sfânt – caracter pe care îl am, nu pentru ceva din mine, ci pur și simplu pentru că Dumnezeu m-a adus aproape de El prin sângele prețios al lui Hristos.

Este bine să știm clar aceasta. Fariseismul și sfințirea divină sunt două lucruri foarte diferite: totuși, adesea sunt confundate. Aceia care se luptă să păstreze locul de despărțire care aparține copiilor lui Dumnezeu sunt acuzați în mod constant că se pun deasupra celorlalți, că se consideră mai sfinți decât sunt. Această acuzație vine tocmai din neglijarea deosebirii despre care am vorbit. Atunci când Dumnezeu cheamă pe oameni să fie despărțiți, aceasta este pe baza a ceea ce El a făcut pentru ei pe cruce și a poziției în care El i-a așezat, în legătură veșnică cu El, în persoana lui Hristos. Dar dacă mă despart pe baza a ceea ce sunt în mine însumi este ceea ce mai irațională și goală presupunere, care, mai devreme sau mai târziu, se va dovedi neîntemeiată. Dumnezeu le poruncește oamenilor Săi să fie sfinți pe baza a ceea ce este El: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. Este evident un lucru complet diferit de a spune „stai deoparte, sunt mai sfânt decât tine”. Dacă Dumnezeu aduce oameni în relație cu El, are dreptul să le spună care ar trebui să fie caracterul lor moral, și ei sunt răspunzători în această privință. La baza despărțirii sfântului stă cea mai profundă umilință. Nimic nu este la fel de eficient în a coborî pe unul în țărână ca înțelegerea adevăratei naturi a sfințeniei divine. Este o umilință falsă, care decurge din a privi la sine – dar care, în realitate, este bazată pe mândrie, care nu a văzut până acum niciodată adâncul propriei neputințe. Unii cred că pot ajunge la umilință reală, profundă, privind la sine, în timp ce aceasta poate fi atinsă doar privind la Hristos. „Cu cât gloriile Tale izbesc mai mult ochiul meu, cu atât mai umil voi fi”. Acesta este un sentiment real, bazat pe principiul divin. Sufletul care se pierde pe sine însuși în lumina gloriei lui Hristos este cu adevărat umil, nu altul. Fără îndoială, avem dreptul să fim umili când ne gândim la ce creaturi nenorocite suntem; dar este nevoie doar de un moment de reflecție ca să vedem cât de absurd este să cauți să produci vreun rezultat practic privind la sine. Doar atunci când ne găsim în prezența excelenței divine suntem umili.

De aceea un copil al lui Dumnezeu ar trebui să refuze să se înjuge cu un necredincios, fie pentru căsnicie, fie pentru un scop comercial sau religios pentru că Dumnezeu îi spune să fie despărțit și nu din cauza propriei sale sfințenii. Aplicarea principiului acestuia în aspecte religioase va implica neapărat și multă încercare și tristețe; va fi numită intoleranță, bigotism, minte-îngustă, exclusivism și altele asemănătoare; dar nu putem împiedica aceasta. Dacă ne păstrăm deoparte pe o bază corectă și într-un spirit corect, putem să lăsăm consecințele în mâna lui Dumnezeu. Fără îndoială, rămășița din vremea lui Ezra trebuie să fi părut extrem de necooperantă atunci când au refuzat participarea popoarelor din jurul lor la construirea casei Domnului; dar au acționat pe baza principiului divin în refuzul lor. „Lăsați-ne să construim cu voi, deoarece căutăm ca și voi pe Dumnezeul vostru și Îi jertfim din zilele lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici”. Ar putea să pară o propunere atrăgătoare – o propunere care dovedea o înclinație foarte hotărâtă către Dumnezeul lui Israel; totuși rămășița refuză, deoarece popoarele, dincolo de mărturisirea lor sinceră, erau în inimă necircumciși și ostili. „Dar Zorobabel și Iosua și ceilalți capi părintești ai lui Israel le-au zis: Voi n-aveți nimic a face *cu noi*, ca să construiți o casă Dumnezeului *nostru*, ci *noi singuri vom construi Domnului Dumnezeului lui Israel*” (Ezra 4.1-3). Nu au vrut să se pună la jug cu cei necircumciși – nu au vrut să „are cu un bou și un măgar” – nu au vrut să-și semene via cu

două feluri de sămânță – s-au ținut deoparte, deși, făcând aceasta s-au expus la acuzația de a fi niște oameni bigoți, înguști la minte, neliberali, nemiloși.

Tot așa citim și în Neemia: „Și sămânța lui Israel s-au despărțit de toți fiii străinului și au stat și au mărturisit păcatele lor și nelegiuirile lor” (Neemia 9. 2). Nu a fost vorba de a fi sectar, ci de ascultare. Separarea a fost esențială pentru existența lor ca popor. Nu s-ar fi putut bucura de prezența divină pe un alt teren. Așa trebuie să fie întotdeauna cu poporul lui Dumnezeu pe pământ. Trebuie să fie despărțiți, altfel nu sunt doar inutili, ci chiar dăunători. Dumnezeu nu Îi poate avea pentru El, nu îi poate însoți dacă se înjugă cu necredincioși, pe orice bază, pentru orice fel de scop. Marea dificultate este să combini un spirit de despărțire intensă cu unul de har, blândețe și îngăduință; sau, așa cum cineva a spus: „să păstrezi un *cerc strâmt, cu o inimă largă*”. Aceasta este cu adevărat o dificultate. Cum ținerea strictă, fără compromis, a *adevărului* tinde să restrângă cercul în jurul nostru, vom avea nevoie de puterea măreață a *harului* pentru a ne păstra inima largă și afecțiunile calde. Dacă luptăm pentru *adevăr* altfel decât prin *har*, vom reuși doar să ajungem la o mărturie unilaterală, neatractivă. De cealaltă parte, dacă încercăm să expunem harul cu prețul adevărului, se va dovedi în final că este doar o manifestare a liberalității populare în dauna lui Dumnezeu – un lucru fără nici o valoare.

Apoi, vorbind despre scopul pentru care creștinii se înjugă de obicei cu cei care, chiar pe baza mărturiei lor, judecând chiar prin prisma toleranței, nu sunt nicidecum creștini, se va dovedi în final că nici un lucru cu adevărat ceresc nu poate fi obținut prin încălcarea adevărului lui Dumnezeu. *Per fas aut nefas*³ nu poate fi niciodată un motto divin. Scopul nu scuză mijloacele; atât scopul cât și mijloacele trebuie să fie după principiile Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, sau totul se va termina în confuzie și dezonoare. Se poate că lui Iosafat să i se fi părut un țel foarte nobil a recupera Ramot-Galaadul din mâna dușmanului; și, mai mult, s-ar putea ca el să fi părut un om foarte liberal, drăguț, popular, cu inima largă atunci când a răspuns la propunerea lui Ahab: „Eu sunt ca tine și poporul meu ca poporul tău și *voi fi cu tine în război*”. Este ușor să fii liberal și cu inima largă cu prețul principiilor divine; dar care este finalul? Ahab a fost ucis și Iosafat abia a scăpat cu viață, eșuând complet în mărturia sa.

Vedem deci cum Iosafat nu a atins niciodată scopul pentru care s-a înjugat nepotrivit cu un necredincios; și chiar dacă l-ar fi atins, aceasta nu ar fi fost o justificare pentru ceea ce a făcut.⁴ *Nimic nu poate vreodată să constituie o justificare pentru un credincios care se înjugă cu un necredincios*; și, de aceea, oricât de sinceră, de atractivă și de plauzibilă ar părea expediția la Ramot în ochii omului, după judecata lui Dumnezeu a însemnat „să ajuți tu pe cel rău și să iubești tu pe cei care urăsc pe Domnul?” (2 Cronici 19. 2). Adevărul lui Dumnezeu dezbracă oameni și lucruri de culorile false cu care i-ar putea acoperi un spirit expeditiv și îi arată în adevărata lor lumină; și este o îndurare de nedescris să ai parte de judecata lui Dumnezeu despre toate cele care se întâmplă în jurul nostru. Acesta aduce liniște sufletului, stabilitate umblării și caracterului și ne scutește de acea oscilare tristă printre gânduri, sentimente și principii care ne face atât de nepotrivii cu locul unei mărturii ferme, hotărâte pentru Hristos. Ne vom înșela dacă încercăm să ne facem o părere pornind doar de la gândurile și părerile oamenilor; pentru că ei vor judeca întotdeauna după aparențele exterioare și nu după caracterul intrinsec, după principiul lucrurilor. Dacă oamenii pot obține ceea ce ei consideră un scop drept, nu îi mai interesează și modul în care l-au atins. Dar *adevăratul slujitor al lui Hristos știe că trebuie să facă lucrarea Stăpânului său, după principiile Stăpânului Său și în duhul Stăpânului său*. Un astfel de om nu poate fi satisfăcut prin a atinge un țel vrednic de laudă, dacă nu îl atinge pe o cale aprobată de Dumnezeu. Atât *mijlocul cât și țelul trebuie să fie divine*. Admit, de exemplu, că este un scop foarte nobil să răspândești Scripturile – Cuvântul curat, veșnic al lui Dumnezeu; dar dacă *nu le pot răspândi decât*

³ Per fas aut nefas – prin cele îngăduite sau neîngăduite (*de zei*)

⁴ Jugul nepotrivit s-a dovedit o capcană teribilă pentru inima binevoitoare a lui Iosafat. S-a înjugat cu Ahab pentru un scop religios și, dincolo de sfârșitul dezastruos al planului lor, îl găsim înjugându-se împreună cu Ahazia pentru un scop comercial, care de asemenea s-a terminat cu pierderi și confuzie; și, în cele din urmă, s-a înjugat cu Ioram pentru un scop militar (Vezi 2 Cronici 18; 2 Cronici 20.32-37; 2 Împărați 3).

înjugându-mă cu un necredincios, ar trebui să mă abțin, tot așa cum nu trebuie să fac rău pentru ca să vină binele.

Dar, binecuvântat fie Dumnezeu, slujitorul său poate răspândi cartea Sa prețioasă fără a călca principiile pe care aceasta le conține. Poate să răspândească sămânța prețioasă oriunde, fie singur, pe baza responsabilității individuale, fie în părtășie cu cei care sunt cu adevărat de partea Domnului, fără a se alia cu cei a căror întregă umblare și conduită dovedește că aparțin lumii. Același lucru se poate spune despre orice scop de natură religioasă. Poate fi, și ar trebui să fie, atins pe baza principiilor lui Dumnezeu și doar pe baza lor. S-ar putea argumenta, drept răspuns, nu suntem chemați să judecăm – că nu putem citi inima – și că suntem obligați să sperăm că toți cei care se implică în astfel de lucrări bune ca traducerea Bibliei, distribuirea de tractate, ajutorarea lucrării misionare trebuie să fie creștini; și că, de aceea, nu poate fi greșit să ne legăm cu ei. La toate acestea răspund că nu cred că este vreun pasaj din Noul Testament care să fie la fel de greșit înțeles și greșit aplicat ca Matei 7.1: „Nu judecați, să nu fiți judecați”. În același capitol citim „dar păziți-vă de falșii profeți... după roadele lor îi veți cunoaște”. Cum am putea să „ne păzim” dacă nu vom judeca? Din nou, în 1 Corinteni 5 citim: „Pentru că ce am eu să îi judec pe cei dinafară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu”. Aici suntem în mod special învățați că cei „dinăuntru” intră în sfera imediată a judecății bisericii; și totuși, dacă ar fi să ne luăm după cea mai răspândită interpretare a textului din Matei 7.1, n-ar trebui să judecăm pe nimeni; tocmai de aceea această interpretare este greșită. Dacă oamenii, fie și în mărturie se pun pe terenul de a fi „înăuntru” suntem chemați să-i judecăm. „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru?”. Cât despre cei „de afară”, avem nu altceva de a face cu ei decât să le prezentăm harul pur, desăvârșit, bogat, nelimitat, de neînțeles care strălucește neumbrit în moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu.

Toate acestea sunt foarte simple. Celor din poporul lui Dumnezeu li se spune să judece pe toți cei care mărturisesc că sunt „înăuntru”; li se spune să „se păzească de falșii profeți”; sunt îndemnați să „cerceteze duhurile”, dar cum pot să facă asta dacă nu trebuie să judece? Atunci, ce vrea Domnul nostru să spună atunci când zice: „Nu judecați”? Cred că El vrea să spună exact ceea ce scrie apostolul Pavel, prin Duhul Sfânt, atunci când ne îndeamnă să „nu judecați nimic înainte de vreme, până când va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întinericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Domnul” (1 Corinteni 4. 5). Nu avem nimic de a face cu a judeca motivațiile; dar trebuie să judecăm conduita și principiile; adică, conduita și principiile celor care mărturisesc că sunt „înăuntru”. Și, de fapt, chiar persoanele care spun „nu trebuie să judecăm” exercită în mod constant judecata. Nu există un creștin adevărat în care instinctele noii naturi să nu pronunțe judecată în ceea ce privește caracterul, conduita și învățătura; și acestea sunt exact punctele care intră în sfera de judecată a credinciosului.

De aceea, tot ceea ce l-aș îndemna pe cititorul creștin este să exercite judecata în legătură cu cei cu care vrea să se așeze la jug în probleme referitoare la credință. Dacă în acest moment, lucrează în același jug sau frâu, cu un necredincios, atunci încalcă deliberat porunca Duhului Sfânt. S-ar putea ca până acum să nu fi știut că face aceasta; dacă așa stau lucrurile, harul Domnului este gata să ierte și să restabilească; dar dacă persistă în neascultare după ce a fost avertizat, nu are nici un motiv să aștepte binecuvântarea lui Dumnezeu și prezența Lui cu el, oricât de important ar fi obiectivul pe care caută să-l atingă. „Ascultarea este mai bună decât jertfa, și luarea aminte decât grăsimea berbecilor”.

4. Filantropic

Ne mai rămâne de privit doar aspectul filantropic al jugului nepotrivit. Mulți ar putea spune: „Admit că nu trebuie să ne amestecăm cu necredincioșii în ceea ce privește închinarea sau slujirea lui Dumnezeu; dar suntem liberi să ne unim cu astfel de oameni în scopuri caritabile – cum ar fi, de exemplu, hrănirea celor flămânzi, îmbrăcarea celor săraci, recuperarea celor dependenți de diferite vicii, oferirea de asistență pentru orbi sau pentru cei bolnavi psihic, sau de îngrijire pentru cei bolnavi sau infirmi, sau de refugiu pentru cei care nu au un cămin și un adăpost, pentru orfani și văduve; și, pe scurt, pentru promovarea a tot ceea ce tinde spre îmbunătățirea situației altor oameni din punct de vedere fizic, moral și intelectual”.

La prima vedere, această afirmație pare destul de corectă. Aș putea fi întrebat dacă eu însumi nu aș ajuta un om să își scoată căruța din șanțul de pe marginea drumului. Cu siguranță că da; dar dacă mi s-ar cere să devin membru al unei asociații mixte cu scopul de a scoate căruțe din șanțuri aș refuza – nu pentru că eu aș fi mai sfânt, ci pentru că Dumnezeu spune „Nu vă înjuțați nepotrivit cu cei necredincioși”. Acesta ar fi răspunsul meu, ori care ar fi scopul pe care o asociație mixtă și l-ar propune. Slujitorul lui Hristos este îndemnat „să fie gata pentru orice lucrare bună” – „să facă bine tuturor” – „să cerceteze pe orfani și pe văduve în necazul lor”; dar *să facă aceasta ca slujitor al lui Hristos, și nu ca membru al unei societăți sau al unui comitet* în care să fie și necredincioși sau atei sau alt fel de oameni răi și neevlavioși. Mai mult, trebuie să ne aducem aminte că toată mila lui Dumnezeu este legată de crucea Domnului Isus Hristos. Acesta este singurul mijloc prin care Dumnezeu va da binecuvântarea – pârgia puternică prin care El va ridica pe om, fizic, moral și intelectual. „Dar când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt, pe care L-a turnat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru” (Tit 3. 4-6). Aceasta este dragostea lui Dumnezeu față de oameni. Acesta este felul în care El vrea să îmbunătățească starea omului. Cu toți care înțeleg valoarea aceasta, un creștin se poate înjuga, și nu cu vreun altul.

Oamenii din lume nu cunosc aceasta, și nici nu îi interesează. S-ar putea ca ei să caute să reformeze, dar o reformă fără Hristos. S-ar putea ca ei să promoveze îmbunătățirea, dar îmbunătățirea fără cruce. S-ar putea ca ei să dorească să avanseze, dar Isus nu este nici începutul nici ținta lucrării lor. Așadar, cum ar putea un creștin să se înjuge cu ei? Ei vor să lucreze fără Hristos, Cel căruia creștinul îi datorează totul. Ar putea el să se mulțumească să lucreze cu ei? Ar putea el să aibă un scop comun cu ei? Dacă oamenii vin și îmi spun: „Vrem să-i ajutăm, să hrănim pe cei flămânzi, să îmbrăcăm pe săraci, să fondăm spitale și azile, să hrănim și să educăm pe orfani, să îmbunătățim condițiile de viață ale celor din jurul nostru, dar trebuie să îți aduci aminte că o regulă de bază a societății, a fundației sau a comitetului format pentru aceste scopuri este ca numele lui Hristos să nu fie folosit pentru că ar duce doar la controverse. Scopurile noastre nu au de a face cu religia, ci doar cu dragostea față de semenii noștri și de aceea tema religiei trebuie exclusă cu grijă din toate întâlnirile noastre. Ne strângem ca oameni, pentru un scop de bunăvoie, și de aceea necredincioși atei, arieni⁵, catolici, socinieni⁶, și orice alt fel de oameni, se pot înjuga împreună cu bucurie pentru a face să înainteze mașinăria glorioasă a dragostei de oameni”. Care ar fi răspunsul meu la o astfel de propunere? De fapt, cuvintele nu ar fi de ajuns pentru unul care Îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus pentru a răspunde la o asemenea monstruoasă. *Există vreun beneficiu pentru muritori prin excluderea lui Hristos? Nicidecum!* Dacă nu pot atinge scopurile dragostei curate de oameni fără a-L da deoparte pe Cel binecuvântat care a trăit și a murit, și trăiește veșnic pentru mine, atunci depărtați-vă cu filantropia voastră, pentru că în mod sigur ea nu

---

⁵ Doctrină eretică care susține că Domnul Isus Hristos nu ar fi egal cu Tatăl, ci ar fi doar cea mai înaltă dintre creațiile lui Dumnezeu.

⁶ Sectă întemeiată de Socinius care neagă unele din adevărurile de bază ale creștinismului, cum ar fi Trinitatea, divinitatea Fiului și păcatul strămoșesc, considerând că mântuirea poate fi atinsă prin trăirea în viață a virtuților lui Hristos.

vine de la Dumnezeu ci, de la satan! Cuvântul lui Dumnezeu spune: „L-a turnat din belșug peste noi, PRIN Isus Hristos”. Ori, regulile voastre îl lasă afară chiar pe Hristos. De aceea, regulile voastre trebuie să fi fost dictate de satan, dușmanul lui Hristos. Întotdeauna lui satan îi face plăcere să îl dea deoparte pe Fiul lui Dumnezeu; și atunci când îi poate determina pe oameni să facă aceasta, îi va lăsa să fie binevoitori, miloși, iubitori de oameni.

Într-adevăr, o astfel de bunăvoință și filantropie merită să fie numită rea-voință și mizantropie, pentru că nu poți să arăți mai eficient voință rea și ură față de oameni decât lăsându-L afară pe SINGURUL care i-ar putea binecuvânta, pentru timp și pentru veșnicie. Care ar trebui să fie starea morală a unei inimi, în legătură cu Hristos, care ar putea să se așeze pe o temelie, pe o platformă, bazată pe condiția ca Numele Său să nu fie amintit? Trebuie să fie cu adevărat rece; da, dovedește că planurile și acțiunile oamenilor neconvertiți sunt, în opinia lui, destul de importante ca să îi ducă la a se debarasa de Stăpân, cu scopul de a le îndeplini. Să nu ne lăsăm înșelați! Acesta este adevăratul sens în care trebuie să privim filantropia acestei lumi. Oamenii din lume pot „vinde mirul cu trei sute de dinari și să dea săracilor”, și în același timp numesc *risipă* turnarea aceluși mir pe capul lui Hristos. Va consimți oare creștinul la aceasta? Se va înjuga cu astfel de oameni? Va căuta să îmbunătățească lumea fără Hristos? Se va însoți el cu oamenii pentru a decora și împodobi o scenă pătată cu sângele Stăpânului său? Petru putea spune: „Argint și aur n-am, dar ce am, aceasta îți dau: În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, ridică-te și umblă!”. Petru a putut să vindece un olog prin puterea Numelui lui Isus; dar ce ar fi spus el dacă ar fi fost invitat să se alăture unui comitet sau unei societăți cu scopul de a îmbunătăți situația ologilor, dar cu condiția de a lăsa afară acel Nume? Nu trebuie să ne gândim foarte mult ca să ne imaginăm răspunsul său. Probabil că întreg sufletul său s-ar fi dat înapoi de la un asemenea gând. L-a vindecat pe olog doar cu scopul de a preamări Numele lui Isus, și de a prezenta valoarea, excelența și gloria Sa înaintea oamenilor; dar scopul filantropiei lumești este diametral opus; ea dă deoparte Numele binecuvântat al Domnului și Îl interzice în comitetele, societățile și organizațiile ei.

Este corect să spunem: „pentru un creștin este rușinos să fie găsit într-un loc unde Stăpânul Său este lăsat afară” Oh! Să mergă înainte și prin energia dragostei pentru Isus, și prin puterea Numelui Său sfânt, să facă tot binele pe care îl poate face; dar să nu se înjuge cu necredincioși care, încearcă să combată efectele păcatului fără crucea lui Hristos. Scopul măreț al lui Dumnezeu este preamărirea Fiului Său – „pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl”. Acesta ar trebui deci să fie și scopul creștinului; pentru aceasta ar trebui să „facă bine tuturor”; dar dacă se alătură unei societăți sau unui comitet pentru a face bine, atunci nu mai acționează „în Numele lui Isus”, ci în numele societății sau comitetului, fără numele lui Isus. Ar trebui să fie destul pentru orice inimă sinceră și loială. Dumnezeu nu are alt fel de a binecuvânta pe oameni decât prin Hristos; și nici un alt scop atunci când îi binecuvântează decât a-L înălța pe Hristos. Tot așa cum în vechime faraon le-a spus egiptenilor înfometăți care au venit înaintea lui: „Duceți-vă la Iosif”, cuvântul lui Dumnezeu către toți este: „Veniți la Isus”. Da, pentru suflet și trup, pentru timp și veșnicie, trebuie să mergem la Isus; dar oamenii din lume nu Îl cunosc și nu Îl doresc; de aceea, ce are un creștin de a face cu astfel de oameni? Cum ar putea să acționeze în același jug cu ei? Nu poate face aceasta decât negând practic Numele Mântuitorului său. Mulți nu văd aceasta; dar aceasta nu schimbă situația pentru cei ce văd. Trebuie să umblăm sinceri, în lumină; și, deși sentimentele și afecțiunile noii naturi nu au fost destul de puternice în noi pentru a ne împiedica să ne alăturăm dușmanilor lui Hristos, cel puțin conștiința ar trebui să se plece înaintea autorității acestor cuvinte: **NU VĂ ÎNJUGAȚI NEPOTRIVIT CU CEI NECREDINCIOȘI.**

Fie ca Duhul Sfânt să îmbrace Cuvântul Său cu putere cerească și să facă tăișul său ascuțit, ca să pătrundă conștiința, pentru ca sfinții lui Dumnezeu să fie eliberați de orice îi împiedică să „alerge în alergarea care ne stă înaintea”! Timpul este scurt. Domnul Însuși vine curând. Atunci multe juguri nepotrivite vor fi rupte într-un moment; multe oi și capre vor fi atunci despărțite pentru veșnicie. Fie ca să ne putem fiecare curăța de orice asociere necurată și de orice influență păcătoasă, așa încât, atunci când Isus se va întoarce, să nu fim rușinați, ci să Îl întâlnim cu o inimă plină de bucurie și o conștiință aprobatoare!